

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев1 11/2023
30.11.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Мирослав Вуковић, адвокат из ..., против туженог Града Ваљева, Градска управа Града Ваљева, кога заступа Заједничко правобранилаштво Града Ваљева и Општина Лајковац и Љиг, ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 385/17 од 18.04.2018. године, у седници већа одржаној дана 30.11.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 385/17 од 18.04.2018. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 385/17 од 18.04.2018. године, преиначена је пресуда Основног суда у Ваљеву П1 153/16 од 23.11.2016. године, па је одбијен тужбени захтев тужиоца да се пониште решења туженог број ...-.../...-.../... од 10.08.2015. године и број ...-.../...-.../... од 01.09.2015. године, као незаконита и захтев тужиоца да се обавезе тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 88.000,00 динара, као неоснован (став први изреке). Одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по жалби у износу од 19.150,00 динара (став други изреке). Обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове првостепеног и другостепеног поступка у износу од 172.500,00 динара (став трећи изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је одговорио на ревизију.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. Закона парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011...55/14, у

даљем тексту: ЗПП), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена и одбацио је решењем Рев2 2311/2018 од 17.10.2018. године.

Уставни суд је одлуком Уж 1190/2019 од 09.03.2023. године усвојио уставну жалбу Драгана Станковића и утврдио да је решењем Врховног касационог суда Рев2 2311/2018 од 17.10.2018. године подносиоцу уставне жалбе повређено право на правично суђење, зајемчено одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије. Поништено је решење Врховног касационог суда Рев2 2311/2018 од 17.10.2018. године и одређено да исти суд донесе нову одлуку о ревизији подносиоца уставне жалбе изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 385/17 од 18.04.2018. године.

Одлучујући о дозвољености ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП („Службени гласник Републике Србије“ број 72/11 ... 55/14), Врховни суд је нашао да је ревизија дозвољена.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 408. Закона парничном поступку – ЗПП („Службени гласник Републике Србије“ број 72/11 ... 87/18), Врховни суд је утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона парничном поступку на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Других битних повреда одредаба парничног поступка из наведене законске одредбе, која би могла представљати основ за уважавање ревизије тужиоца нема. Указивање ревидента на повреду поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку није ревизијски разлог у смислу одредбе члана 407. став 1. Закона о парничном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању у поступку, следи да је на основу решења о покретању дисциплинског поступка од 27.07.2015. године начелника Градске управе за локални развој, привреду, урбанизам и комуналне послове, покренут дисциплински поступак против тужиоца на радном месту за ..., у Одељењу за ... Града Ваљева зато што је дана 15.07.2015. године, неоправдано одсуствовао са рада у време када је обавезна присутност, чиме је извршио лакшу повреду радне обавезе и дужности – неблаговремен долазак и одлазак са посла пре истека радног времена или неоправдано одсуствовање са посла у време када је обавезна присутност, да је одржана дисциплинска расправа 05.08.2015. године на којој је био присутан и тужилац, да је према Правилнику у време паузе 30 минута, која се користи у времену од 09,00 до 12,00 сати, уз обавезно откуцавање и искуцавање запосленог, да тужилац поседује електронску картицу, да је према исказу тужиоца дана 15.07.2015. године он остао на паузи дуже од 10 минута од предвиђеног времена паузе, да је решењем начелник Градске управе за локални развој, привреду и урбанизам и комуналне послове од 10.08.2015. године тужиоцу за назначени чињенични опис претходно описан као повреда радне обавезе и дужности из члана 58. став 1. тачка 1. Закона о радним односима у државним органима изречена дисциплинска мера новчана казна у висини од 20% од једномесечног износа плате исплаћене за месец у коме одлука донета – август 2015. године и да је решењем истог органа број ...-.../...-.../... од 01.09.2015. године одбијен приговор тужиоца изјављен на назначено решење о изрицању дисциплинске мере.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је извео закључак да се из изреке првостепеног решења не може јасно утврдити да је тужилац одсуствовао са рада за време када је била обавезна његова присутност, нити је ова чињеница валидно утврђена у поступку. Првостепени суд је даље закључио да није постојала никаква посебна одлука којом би била одређена обавезна присутност на послу на дан 15.07.2015. године, а ради се о канцеларијском послу.

Другостепени суд је одржао расправу, преиначио пресуду и одлучио одбијањем тужбеног захтева за поништај оспорених решења, јер овакав закључак првостепеног суда није прихватио, а због погрешне примене материјалног права остале су неутврђене чињенице да ли је у садржају првостепеног решења дат чињенични опис радње повреде радне обавезе и дужности. Током расправе пред другостепеним судом у смислу одредбе члана 383. став 4. Закона о парничном поступку другостепени суд је утврдио чињеницу из исказа тужиоца као парничне странке да је прекорачио време одмора у току дневног рада за 10 минута односно да је 15.07.2015. године остао 40 минута ван канцеларије

По оцени Врховног суда правилно је другостепени суд применио материјално право на утврђено чињенично стање.

Одредбом члана 58. став 1. тачка 1. Закона о радним односима у државним органима предвиђено је да лакшу повреду радне обавезе представља неблаговремен долазак на посао и одлазак пре истека радног времена или неоправдано одсуствовање са посла за време када је обавезна присутност. Ставом 2. прописано је да се за повреде из става 1. може изрећи новчана казна у висини до 20% од једномесечног износа плате исплаћене за месец у коме је одлука донета. Чланом 8 Правилника о начину и поступку контроле уласка и изласка запослених у Градској управи за друштвене делатности, финансије, имовинске и инспекцијске послове, у Градској управи за локални развој, привреду, урбанизам и комуналне послове и улазака и кретања грађана и странака у згради Града Ваљева прописано је да одмор у току дневног рада запослених износи 30 минута и користи се свакодневно у периоду од 9,00 и 12,00 часова.

При утврђеним чињеницама, правилна је одлука другостепеног суда, насупротив наводима ревизије, да је тужилац, остајући на одмору у току дневног рада у периоду дужем од 30 минута, учинио повреду радне обавезе прописану одредбом члана 58. став 1. тачка 1. Закона о радним односима у државним органима, за коју се може изрећи новчана казна у висини до 20% од једномесечног износа плате исплаћене за месец у коме је одлука донета.

Неосновани су ревизијски наводи да се другостепени суд није изјаснио о законитости решења о утврђивању дисциплинске одговорности и изрицању новчане казне, јер у дисциплинском поступку није утврђено када је тужилац одсуствовао са посла да би се могло знати да ли је тада била обавезна присутност. Сама чињеница да се одмор у току дневног рада користи у трајању од 30 минута, а да је тужилац користио одмор у току дневног рада у трајању од 40 минута, указује на повреду радне обавезе неоправданог одсуства са посла, у ситуацији када је другостепени суд утврдио да тужилац није доказао оправданост дужег одсуства.

Из свега изнетог одлучено је као у изреци ове пресуде на основу одредбе члана 414. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Весна Субић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић